

Sygn. akt IV U 1357/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogusław Łój

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2020 r. w Zielonej Górze

na posiedzeniu niejawnym

odwołania P. P. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 25.05.2020 r. znak (...)

z dnia 03.06.2020 r. znak (...)

znak (...)

o świadczenie postojowe

oddala odwołanie

sędzia Bogusław Łój

Sygn. akt IV U 1357/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 25.05.2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu **P. P. (1)** prawa do świadczenia postojowego.

Jako podstawę prawną decyzji organ rentowy wskazał art. 15 zą ustawy z 02.03.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych w zw. z art. 83 ust. 1 i 2 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał ponadto na art. 15 zą ust. 1 pkt 1 ww. ustawy z 02.03.2020 r., po czym stwierdził, że ubezpieczony jest współnikiem spółki jawnej, tym samym nie jest osobą prowadzącą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z 06.03.2018 r. – Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych. W związku z powyższym, ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do świadczenia postojowego.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony P. P. (1) nie zgodził się z rozstrzygnięciem organu rentowego. W uzasadnieniu zwrócił uwagę na przepisy art. 15 zą ust. 1 pkt 1 oraz art. 31zo ust. 2 ustawy z 02.03.2020 r. oraz art. 8 ust. 6 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Stwierdził, że ustawodawca w tarczy antykryzysowej przewidział wypłatę dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie Prawa przedsiębiorców oraz innych przepisów szczególnych. Mając na względzie drugi człon zapisu, odwołujący się uważa, że

prawo do postojowego, jako współnikowi spółki jawnej, przysługuje jej w równym stopniu, jak osobom prowadzącym pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie Prawa przedsiębiorców.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji. Pozwany wywodził, że współnicy jednoosobowej spółki z o.o., spółki komandytowej, spółki jawnej i spółki partnerskiej, którzy na gruncie ubezpieczeń społecznych są wykazani jako odrębna grupa, nie spełniają warunków przyznania im prawa do świadczenia postojowego.

Kolejną decyzją z dnia 3.06.2020 roku pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu P. P. (1) świadczenia postojowego za kolejny okres, decyzją wydaną w związku z wnioskiem ubezpieczonego z dnia 2.06.2020 roku. Uzasadnienie pozwanego organu rentowego było tożsame z uzasadnieniem wcześniejszej decyzji.

Odwołanie ubezpieczonego zawierało takie same argumenty.

Obie sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony P. P. (1) jest współnikiem spółki jawnej: (...) K. i P. sp. j., z siedzibą w Z., zarejestrowanej od 30.01.2017 r., wykonującej działalność gospodarczą, której przeważającym przedmiotem jest pozostała działalność profesjonalna, naukowa i techniczna, gdzie indziej niesklasyfikowana.

Okoliczności ustalone na podstawie wpisu w KRS.

07.04.2020 r. ubezpieczony złożył organowi rentowemu wniosek o świadczenie postojowe w związku z przeciwdziałaniem skutkom wywołanym COVID-19 dla osób prowadzących działalność gospodarczą.

Dowód: wniosek z 7.04.2020r.

02.06.2020 r. ubezpieczony złożył organowi rentowemu wniosek o świadczenie postojowe w związku z przeciwdziałaniem skutkom wywołanym COVID-19 dla osób prowadzących działalność gospodarczą za kolejny okres.

Dowód: wniosek z 2.06.2020r.

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie okazało się niezasadne.

Zgodnie z art. 15zq ust. 1 pkt 1 ustawy z 02.03.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 374 ze zm.), osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych – przysługuje świadczenie postojowe.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczony znajduje się w kręgu podmiotów, którym na mocy ww. przepisu przysługuje świadczenie postojowe.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z 06.03.2018 r. – Prawo przedsiębiorców (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 1292 ze zm.), przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą. W myśl art. 3, działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły.

Jak stanowi art. 22 § 1 k.s.h., spółką jawną jest spółka osobowa, która prowadzi przedsiębiorstwo pod własną firmą, a nie jest inną spółką handlową.

Spółka jawna jest spółką osobową. Wynikają z tego określone konsekwencje polegające przede wszystkim na tym, że należy ją traktować jak odrębny od wspólników podmiot. Nie mamy tu do czynienia z „umownym zrzeszeniem osób działających w oparciu o współwłasność łączną”. Spółka ta ma zdolność prawną, zdolność do czynności prawnych (może nabywać prawa, zaciągać zobowiązania), może pozywać, być pozywaną, ma więc zdolność sądową, wyodrębnienie organizacyjne i majątkowe od wspólników, działa pod własną firmą (A. Kidyba, Komentarz aktualizowany do art. 1-300 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks spółek handlowych, LEX/el. 2020, i wskazane tam źródła).

Zatem w rozumieniu przepisów o prowadzeniu działalności gospodarczej i spółkach handlowych ubezpieczony, jako wspólnik spółki jawnej, niewątpliwie nie jest osobą prowadzącą działalność gospodarczą.

Kolejną kwestią do rozważenia pozostaje – czy ubezpieczony jest osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie „innych przepisów szczególnych”. Ubezpieczony upatruje takiego przepisu w ustawie z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 266 ze zm.). Zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 4 tej ustawy, za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się m.in. wspólników spółki jawnej.

Wspólnicy spółki jawnej są więc traktowani jak osoby prowadzące „pozarolniczą działalność” w rozumieniu ustawy systemowej.

Tymczasem „tarcza anty kryzysowa” posługuje się pojęciem pozarolniczej działalności „gospodarczej”. To istotna różnica, wykluczająca ubezpieczoną z grona osób prowadzących działalność „gospodarczą” w rozumieniu ustawy systemowej.

O tym, że pojęcia „działalność gospodarcza” i „pozarolnicza działalność” nie są w pełni tożsame, wielokrotnie pisano w orzecznictwie w kontekście innych osób określonych w art. 8 ust. 6 pkt 4, który wymienia wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej.

Pojęcie „prowadzenie działalności pozarolniczej” jest pojęciem szerszym od działalności gospodarczej. Do pojęcia działalności gospodarczej w powyższym (wąskim) rozumieniu ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych odwołuje się tylko w art. 8 ust. 6 pkt 1, a w pozostałych punktach tego przepisu wymienia osoby nieprowadzące działalności gospodarczej w ścisłym znaczeniu tego pojęcia. Właśnie w kręgu tych osób znajduje się w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wspólnik jednoosobowej spółki z o.o., który jest objęty obowiązkiem ubezpieczenia bez względu na fakt prowadzenia działalności gospodarczej (wyrok SN z 03.02.2011 r., sygn. akt II UK 271/10). Stanowisko to znajduje potwierdzenie w nowszym orzecznictwie. Wspólnik jednoosobowej spółki z o.o. objęty jest obowiązkiem ubezpieczenia bez względu na fakt prowadzenia działalności gospodarczej, bowiem obowiązek ubezpieczenia wspólnika jednoosobowej spółki z o.o. powiązany jest jedynie z posiadaniem przez niego takiego statusu prawnego, nie zaś z prowadzeniem działalności gospodarczej. W przypadku wspólników jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, w sytuacji spełniania przez nich warunków do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego wynika z samego statusu osoby jako wspólnika spółki z o.o., trwa od dnia uzyskania tego statusu do dnia jego utraty i jest niezależny od prowadzenia działalności gospodarczej/osiągania przychodów (wyrok NSA z 26.07.2017 r., sygn. akt II GSK 3136/15). Obowiązek ubezpieczenia społecznego wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością powiązany jest jedynie z posiadaniem przez niego takiego statusu, a nie z prowadzeniem działalności gospodarczej (wyrok SA w Białymstoku z 26.04.2018 r., sygn. akt III AUa 562/17).

Te rozważania można wprost odnieść do sytuacji wspólnika spółki jawnej. Jest on uznany za osobę prowadzącą „pozarolniczą działalność” dla celów ubezpieczeń społecznych (art. 8 ust. 6 pkt 4), w odróżnieniu od węższej kategorii osób prowadzących pozarolniczą działalność „gospodarczą” (art. 8 ust. 6 pkt 1).

Przypomnieć warto, że w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są

osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. Pojęcie „osoby prowadzącej pozarolniczą działalność”, wprowadzone dla celów określenia, kto podlega ubezpieczeniom społecznym, jest zdefiniowane właśnie w art. 8 ust. 6, w którym oddzielnie mowa o osobach prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych (pkt 1), a oddzielnie – o wspólnikach spółki jawnej (pkt 4).

Sąd nie doszukał się innych aktów prawnych, zawierających przepisy szczególne, o których mowa w art. 15zq ust. 1 pkt 1 ustawy z 02.03.2020 r., definiujące osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą w taki sposób, by można było do tego kręgu zaliczyć ubezpieczonego.

Skoro więc ubezpieczony nie jest osobą określoną w art. 15zq ust. 1 pkt 1, nie przysługuje ubezpieczonemu świadczenie postojowe.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.